

Arrest

nr. 299 207 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 7 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Kirgizische nationaliteit heeft, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar relaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 263 403 van 8 november 2021.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster dat de eerder aangehaalde problemen omwille van haar bekering tot het christendom nog steeds actueel zijn en dat haar man inmiddels in opsporing is geplaatst. Zij vreest dat haar dochter zou uitgehuwelijkt worden. Zij legt geen documenten voor ter staving van haar huidig verzoek.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) haar vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 263 403 van 8 november 2021.

(ii) verzoekster geen bijkomende inhoudelijke verklaringen of nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht maar zich louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat zij problemen vreest omdat zij bekeerd zou zijn tot het christendom.

(iii) haar vrees dat haar dochter uitgehuwelijkt zou worden een blote bewering en louter hypothetisch is. Verzoekster haalt geen concrete feiten of elementen aan die in concreto aantonen hoe haar dochter gevaar zou lopen bij terugkeer naar Kirgizië. Volledigheidshalve wordt overigens opgemerkt dat verzoekster in hoofde van haar minderjarige dochter een apart verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

5. In de mate verzoekster de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van haar reeds eerder afgelegde

verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgende verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

8. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgende verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De Raad wijst erop dat de beslissing om een verzoeker die een volgende verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgende verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgende verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren.

De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar

verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar vrees dat haar dochter uitgehuwelijkt zal worden, wijst de Raad erop dat de vrees van verzoekster haar dochter zal onderzocht worden in het kader van het verzoek om internationale bescherming ingediend door (verzoekster in naam van) haar dochter.

Bovendien wijst de Raad er op dat het verwijzen naar algemene informatie, met name het artikel *“Marriage by kidnapping in Kyrgyzstan: a practice that stands the test of time”*, gevoegd aan haar verzoekschrift, hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat haar dochter in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade (in hoofde van haar dochter) dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Het weze herhaald dat verzoekster evenwel geen concrete feiten of elementen aanhaalt die in concreto aantonen hoe haar dochter gevaar zou lopen bij terugkeer naar Kirgizië.

10. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Kirgizië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

11. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 november 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 295 324 en 295 319 (volgnr. 9) worden samen opgeroepen en, met uitdrukkelijk akkoord van beide verzoekende partijen, samen behandeld.

Tolk 1556 legt de eed af en tolkt Russisch – Nederlands.

De verzoekende partijen stellen bij monde van hun advocaat dat de essentie van hun beider zaken erin bestaat dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die zij hebben aangebracht. Zij leggen hierbij de nadruk op een nieuw neergelegde brief en een screenshot die niet inhoudelijk werden beoordeeld en wijzen erop dat hun minderjarige kinderen elk een eigen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend dat thans nog hangende is bij de diensten van de verwerende partij. Verder bevraagd door de voorzitter, stellen de verzoekende partijen dat zij, hoewel zij hiervan geen overtuigend bewijs kunnen bijbrengen, nog steeds gevaar lopen in hun land van herkomst en dat de veiligheid van hun kinderen afhangt van de beslissing van de Raad.”

In het licht van de elementen aangehaald in voormeld betoog ter terechtzitting, verwijst de Raad vooreerst naar het arrest van 21 december 2023 met nummer 299 206 inzake de echtgenoot van de verzoekende partij waarin wordt gemotiveerd als volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Kirgizische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn relaas omtrent de problemen omwille van zijn christelijke bekering op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 263 403 van 8 november 2021.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat de eerder aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn en dat hij inmiddels in opsporing is geplaatst. Hij vernam dit nieuws van zijn moeder, kort na het afsluiten van zijn eerste verzoek. Zij nam in Kirgizië een advocaat onder de arm, die de officiële bevestiging verkreeg van het feit dat hij gezocht wordt door de politie sinds 16/10/2019. Er zouden ook nog andere verdachte personen naar hem komen zoeken. Ter staving van zijn huidig verzoek legde hij de volgende stukken voor: een antwoord op een verzoekschrift van zijn advocaat in Kirgizië, de vertaling ervan, een opsporingsbericht, een brief van zijn advocate in Kirgizië, foto's van het opsporingsbericht, en screenshots van een conversatie (Viber) met zijn oom A. van juni 2021.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 263 403 van 8 november 2021.

(ii) verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt maar zich louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat hij problemen vreest met een oom en een neef omdat hij zich tot het christendom bekeerde, dat zijn oom machtige connecties heeft en de vermelding dat hij door de politie in opsporing werd geplaatst.

(iii) de documenten, met name een antwoord op een verzoekschrift van zijn advocaat in Kirgizië, de vertaling ervan, een opsporingsbericht en foto's van het opsporingsbericht, reeds door verzoeker werden voorgelegd in het kader van zijn beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek, reeds werden beoordeeld in arrest nr. 263 403 en bijgevolg geen nieuwe elementen uitmaken die de kans op bescherming aanzienlijk vergroten.

(iv) de brief van zijn advocate gericht aan zijn moeder, louter een kopie is, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan zodat de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is.

(v) het screenshot van een conversatie met zijn oom A. geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd gezegd, noch van de ernst ervan, door mogelijke inscenering en het uit context nemen van bepaalde gespreksfragmenten. Bovendien blijkt dat het gesprek dateert van juni 2021, ruim voor het einde van de procedure van zijn eerste verzoek. Indien dit element van cruciaal belang was voor zijn verzoek om internationale bescherming, mag er vanuit gegaan worden dat hij het in kader van zijn vorige beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben voorgelegd, quod non in casu. Hij heeft evenmin een geldige reden gegeven voor het laattijdig neerleggen van dit stuk.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid

gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. In het kader van zijn huidig verzoek heeft verzoeker de documenten: een antwoord op een verzoekschrift van zijn advocaat in Kirgizië, de vertaling ervan, een opsporingsbericht, een brief van zijn advocate in Kirgizië, foto's van het opsporingsbericht, en screenshots van een conversatie (Viber) met zijn oom A. van juni 2021 voorgelegd.

De Raad merkt op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad sluit zich aan bij de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de documenten: een antwoord op een verzoekschrift van zijn advocaat in Kirgizië, de vertaling ervan, een opsporingsbericht, en foto's van het opsporingsbericht, in de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de documenten die u aanbrengt, namelijk een antwoord op een verzoekschrift van uw advocaat in Kirgizië, de vertaling ervan, een opsporingsbericht, foto's van het opsporingsbericht, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze documenten reeds voorwerp uitmaakten van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbewistingen. Deze werden beoordeeld in hun arrest van 08/11/2021 en maken bijgevolg geen nieuwe elementen uit die de kans op bescherming aanzienlijk vergroten.”.

De Raad merkt omtrent de brief van zijn advocate in Kirgizië op dat dit stuk een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk stuk bijzonder relatief. Voorts merkt de Raad op dat de verklaringen in deze brief van zijn advocate niet kunnen aanzien worden als objectieve bron, haar verklaringen kunnen dan ook niet als dusdanig weerhouden worden. Er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan dit document worden toegekend. Bovendien merkt de Raad nog op dat volgens de tolk in deze brief “verscheidene interpuncties ontbreken en grammaticale constructies kloppen niet en een woord wordt fout gespeld” (AD, verklaring volgend verzoek, punt 18, document 4). Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn bewering dat deze brief afkomstig zou zijn van een advocaat.

De screenshots van een conversatie (Viber) met zijn oom A. van juni 2021 betreffen berichten waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kan worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze Viber-berichten niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Voorts wijst de Raad er op dat deze conversatie dateert van juni 2021, ruim voor het einde van de beroepsprocedure van zijn eerste verzoek. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat hij deze berichten niet al zou hebben neergelegd voor deze Raad bij zijn vorige beroepsprocedure inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Immers maakte zijn advocaat in oktober 2021 nog bijkomende stukken over aan deze Raad, maar kwamen voormelde berichten, nergens ter sprake. Indien deze berichten van cruciaal belang waren voor zijn verzoek om internationale bescherming, mag er vanuit gegaan worden dat hij deze berichten reeds in kader van de vorige beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben voorgelegd, quod non in casu. Hij geeft evenmin een geldige reden voor het laattijdig neerleggen van deze berichten.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader zijn eerste beschermingsverzoek omtrent zijn beweerde problemen en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de zeer beperkte bewijswaarde van zijn documenten die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer deze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen.

10. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Kirgizië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

[...]

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 november 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 295 324 en 295 319 (volgnr. 9) worden samen opgeroepen en, met uitdrukkelijk akkoord van beide verzoekende partijen, samen behandeld.

Tolk 1556 legt de eed af en tolkt Russisch – Nederlands.

De verzoekende partijen stellen bij monde van hun advocaat dat de essentie van hun beider zaken erin bestaat dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die zij hebben aangebracht. Zij leggen hierbij de nadruk op een nieuw neergelegde brief en een screenshot die niet inhoudelijk werden beoordeeld en wijzen erop dat hun minderjarige kinderen elk een eigen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend dat thans nog hangende is bij de diensten van de verwerende partij. Verder bevraagd door de voorzitter, stellen de verzoekende partijen dat zij, hoewel zij hiervan geen overtuigend bewijs kunnen bijbrengen, nog steeds gevaar lopen in hun land van herkomst en dat de veiligheid van hun kinderen afhangt van de beslissing van de Raad.”

4.1. Waar de verzoekende partij en haar echtgenote ter terechtzitting menen dat onvoldoende rekening werd gehouden met de nieuwe elementen die zij hebben aangebracht, stipt de Raad vooreerst aan dat betreffende het antwoord op een verzoekschrift van verzoekers advocaat in Kirgizië, de vertaling ervan, een opsporingsbericht en de foto's van het opsporingsbericht werd vastgesteld dat deze documenten reeds werden beoordeeld in het arrest van 8 november 2021 van de Raad en bijgevolg geen nieuwe elementen vormen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Wat betreft de nieuw neergelegde brief en de screenshots waar de verzoekende partij en haar echtgenote ter terechtzitting de nadruk op leggen, benadrukt de Raad dat niet wordt betwist dat deze stukken nieuwe elementen betreffen. Deze enkele vaststelling volstaat echter niet, er moet ook blijken dat de nieuwe elementen de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Hieromtrent werd een gemotiveerd standpunt ingenomen waaruit blijkt dat wel degelijk een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe elementen en tevens werden de bevindingen hierover afdoende uiteengezet. De verzoekende partij en haar echtgenote slagen er met hun betoog niet in deze bevindingen aan het wankelen te brengen, zoals hierna zal blijken.

Over de brief van de advocaat in Kirgizië merkte de Raad in voormelde beschikking immers op dat dit stuk een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft wat niet toelaat de authenticiteit ervan na te gaan en dat de verklaringen in deze brief uitgaan van verzoekers advocaat en die dus niet afkomstig zijn van een objectieve bron. Bovendien stipte de Raad volgende bemerkingen van de tolk over de brief aan: “verscheidene interpuncties ontbreken en grammaticale constructies kloppen niet en een woord wordt fout gespeld”, wat op ernstige wijze afbreuk doet aan de bewering dat deze brief afkomstig zou zijn van een advocaat. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen is de bewijswaarde van deze brief bijzonder relatief. De verzoekende partij en haar echtgenote uiten ter terechtzitting slechts de kritiek dat geen inhoudelijke beoordeling zou voorliggen, maar zij gaan voorbij aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven, minstens blijven zij in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande voormelde vaststellingen en de conclusie dat de bewijswaarde van dit stuk bijzonder relatief is. Tevens moet er volledigheidshalve nog worden aangestipt dat waar verzoekers advocaat in de brief stelt dat er een strafmaat bij verstek werd gekozen in de vorm van een vrijheidsberoving en alle noodzakelijke wettige of legale maatregelen werden getroffen om de belangen van verzoeker te verdedigen, er evenwel geen stukken voorliggen die deze beweringen of verklaringen op afdoende wijze staven. Ook de bewering van verzoekers advocaat dat mensen met een crimineel verleden meerdere keren naar het kantoor kwamen, wordt niet verder gestaafd. De verklaringen van verzoekers advocaat in de brief worden bijgevolg niet aan de hand van objectieve en verifieerbare elementen onderbouwd.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op betreffende de neergelegde screenshots waarvan de verzoekende partij en haar echtgenote de beoordeling slechts op summiere wijze hekelen door algemeen aan te halen dat geen inhoudelijke beoordeling zou voorliggen. Zij gaan met hun algemene kritiek echter wederom voorbij aan de relevante gronden van voormelde beschikking en de bestreden beslissing, met name dat (i) de screenshots van een conversatie (Viber) met verzoekers oom A. van juni 2021 berichten betreffen waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kunnen worden nagegaan; (ii) dergelijke berichten eenvoudigweg in scène kunnen worden gezet of op verzoek worden gestuurd alsook geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd gezegd, noch van de ernst ervan, door mogelijke enscenering en het uit context nemen van bepaalde gespreksfragmenten en (iii) deze conversatie dateert van juni 2021, ruim voor het einde van de beroepsprocedure van zijn eerste verzoek en het dan ook geenszins aannemelijk is dat hij deze berichten niet al zou hebben neergelegd voor deze Raad bij zijn vorige beroepsprocedure inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker onvoldoende op de hoogte was dat hij dit element nog in

de beroepsprocedure bij de Raad kon voorbrengen, kan niet worden gevolgd. Verzoeker werd immers bijgestaan door een advocaat tijdens zijn beroepsprocedure in oktober 2021 die nog bijkomende stukken overmaakte aan deze Raad, doch voormelde berichten kwamen nergens ter sprake. Indien deze berichten van cruciaal belang waren voor zijn verzoek om internationale bescherming, mag er vanuit worden gegaan dat verzoeker deze berichten reeds in kader van de vorige beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben voorgelegd, quod non in casu. Hij geeft aldus evenmin enige geldige reden voor het laattijdig neerleggen van deze berichten.

Voorts kan hierbij nog worden herinnerd aan de bevindingen aangaande de oom opgenomen in het arrest van de Raad van 8 november 2021 met nummer 263 403, zijnde onder meer dat "(i) waar eerste verzoekende partij haar oom tracht weer te geven als een zeer machtig persoon die kan rekenen op verschillende invloedrijke connecties, hij ofwel niet in staat was hetzij niet geïnteresseerd was om haar en haar gezin te lokaliseren in Bishkek, ofschoon zij nog ruim anderhalve maand ter plekke bleven; en (ii) ook de familie van tweede verzoekende partij, die in de regio Jalalabad verblijft, intussen ruim drie jaar na de ingeroepen motieven nog nooit werd benaderd door de familie van eerste verzoekende partij." Het geheel van deze vaststellingen relativeert wederom ten zeerste de bewijswaarde van de voorgelegde screenshots van Viber-berichten en ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de beweringen over deze screenshots.

De verzoekende partij en haar echtgenote brengen, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane bevindingen op afdoende wijze ontkrachten of weerleggen.

Aldus blijft de Raad bij het besluit in de beschikking waaruit een integrale afweging blijkt tussen de afgelegde verklaringen en de overgelegde documenten: "Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader zijn eerste beschermingsverzoek omtrent zijn beweerde problemen en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de zeer beperkte bewijswaarde van zijn documenten die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer deze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen."

Bijgevolg kunnen, het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, de voorgelegde documenten niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.2. Verder wijzen de verzoekende partij en haar echtgenote er ter terechtzitting op dat hun minderjarige kinderen elk een eigen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend dat thans nog hangende is bij de diensten van de verwerende partij. Hierbij stipt de Raad aan dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In zoverre de verzoekende partij en haar echtgenote zich wensen te steunen op de (toekomstige) beslissingen in hoofde van hun kinderen, werpen zij hiermee dan ook geen ander licht op het besluit dat zij thans geen elementen aanreiken die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.3. Poneren dat, hoewel zij hiervan geen overtuigend bewijs kunnen bijbrengen, zij nog steeds gevaar lopen in hun land van herkomst, zoals de verzoekende partij en haar echtgenote ter terechtzitting besluiten, is te algemeen en te vaag om hieruit een vrees in de zin van de Conventie of een reëel risico op ernstige schade te kunnen afleiden. Zij verliezen hierbij, alsook bij de stelling dat de veiligheid van hun kinderen afhangt van de beslissing van de Raad, uit het oog dat het hen toekomt een dergelijke vrees of voormeld risico in concreto aan te tonen. Zoals gemotiveerd vastgesteld, slagen zij hierin niet. Het thans formuleren van algemene verzuchtingen of kritiek volstaat niet om anders te doen denken, noch de poging

om de bal in het kamp van de Raad te leggen. De verzoekende partij en haar echtgenote slagen er dan ook niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van diezelfde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

In zoverre de verzoekende partij voor het overige meent dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de nieuwe elementen die zij heeft aangebracht, laat zij voorts na te concretiseren op welke andere elementen zij doelt. Minstens slaagt zij er niet in concrete en dienstige argumenten aan te reiken die zij afdoende in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking zodat zij met haar algemeen betoog geenszins kan overtuigen.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES